

ЗАВДАННЯ І КОМПЕТЕНЦІЯ ПАПСЬКИХ РАД ЯК ОСОБЛИВИХ ВІДОМСТВ РИМСЬКОЇ КУРІЇ

Досліджується діяльність нині існуючих 11 Папських рад – відомств Римської курії, у компетенції яких знаходяться особливі, пов'язані з церковним життям функції, визначені Римським Папою як пріоритетні. На чолі кожної Папської ради стоїть кардинал або архієпископ як президент. Папські ради виконують свої обов'язки від імені і владою Верховного Понтифіка.

Ключові слова: Папська рада у справах мирян, Папська рада зі сприяння християнській єдності, Папська рада у справах сім'ї, Папська рада «Справедливість і мир», Папська рада «Cor Unum», Папська рада з пастирської роботи серед мігрантів і подорожуючих, Папська рада з пастирства для працівників охорони здоров'я, Папська рада з тлумачення законодавчих текстів, Папська рада з міжрелігійного діалогу, Папська рада з культури, Папська рада з масових комунікацій.

Отрош М.И. Задачи и компетенция Папских советов как особых ведомств Римской курии

Исследуется деятельность ныне существующих 11 Папских советов – ведомств Римской курии, в компетенции которых находятся особые, связанные с церковной жизнью функции, определяемые Римским Папой в качестве приоритетных. Во главе каждого Папского совета стоит кардинал или архиепископ в качестве президента. Папские советы исполняют свои обязанности от имени и властью Верховного Понтифика.

Ключевые слова: Папский совет по делам мирян, Папский совет по содействию христианскому единству, Папский совет по делам семьи, Папский совет «Справедливость и мир», Папский совет «Cor Unum», Папский совет по пастырской работе среди мигрантов и путешественников, Папский совет с пастырства для работников здравоохранения, Папский совет по комментированию законодательных текстов, Папский совет по межрелигиозному диалогу, Папский совет по культуре, Папский совет по массовым коммуникациям.

Otrosh Michael. The tasks and competence of the of the Roman Curia

The article is devoted to the research of the activities of the eleven currently existing 11 Papal Councils. The Pontifical Councils as special departments of the Roman Curia have competences, related to the special functions of the church life, which are defined by the Pope as priorities. Each Pontifical Council is headed by the Cardinal or Archbishop as a President. The Pontifical Councils carry out their ministry on behalf of the Supreme Pontiff.

Key words: the Pontifical Council for the Laity, the Pontifical Council for Promoting Christian Unity, the Pontifical Council for the Family, the Pontifical Council "Justice and Peace", the Pontifical Council «Cor Unum», the Pontifical Council for the Pastoral Care of Migrants and Itinerant People, the Pontifical Council for Health Care Workers, the Pontifical Council for the Interpretation of Legislative texts, the Pontifical Council for Interreligious Dialogue Pontifical Council for Culture, the Pontifical Council for Communications.

В рамках дослідження місця і ролі Католицької Церкви у міжнародному правопорядку та особливостей міжнародної правосуб'єктності Святого Престолу як

вищого керівного органу Католицької Церкви, носія духовного і світського суверенітету, варто зауважити, що під терміном «Святий Престол» (*Sancta Sedes*) або «Апостольський Престол» (*Sedes Apostolica*) згідно з канонами 361 Кодексу канонічного права (ККП) 1983 р. розуміється не лише єпископська кафедра Римського Папи, тобто Римський Понтифік, а також і Державний (Папський) секретаріат та інші установи (конгрегації, суди тощо) Римської курії, якщо з самої суті справи або з контексту не впливає інше¹. В той же час, вища, повна, безпосередня, вселенська і ординарна влада у Католицькій Церкві належить лише Папі Римському (ККП, канони 331-335)², який здійснює своє пастирське служіння з управління Церквою за допомогою установ Римської курії, до яких відносяться також і Папські ради³.

У компетенції Папських рад як відомств 4-го рівня Римської курії знаходяться особливі, пов'язані з церковним життям функції, визначені Римським Папою як пріоритетні. Папські ради виконують свої обов'язки від імені і владою Верховного Понтифіка. В даний час існує 11 Папських рад⁴. На чолі кожної Папської ради стоїть кардинал або архієпископ як президент. Як правило, їхні найближчі помічники – секретар і віце-секретар. Членами Папських рад звичайно являються представники єпископату; участь мирян у діяльності рад допускається, однак домінує в них духовенство. Зустрічі членів Папських рад відбуваються на регулярній основі, в тому числі на пленарних асамблеях. Члени Папських рад призначаються на певний термін (як правило, на 5 років) або згідно з окремим розсудом Папи на інший термін.

Усі Папські ради виникли у другій половині ХХ ст. Деякі з них (Папська рада у справах мирян і Папська рада зі сприяння християнській єдності) утворилися з секретаріатів, заснованих у ході підготовки II Ватиканського собору⁵. Інші були встановлені апостольською конституцією папи Павла VI *Regimini Ecclesiae universae* від 15. 08.1967 р.⁶ Папа Іоанн Павло II заснував декілька Папських рад як абсолютно нових відомств (Папські ради з пастирства для працівників охорони здоров'я, з витлумачення законодавчих текстів, з культури) або підвищив уже існуючі секретаріати до рангу Папських рад (Папські ради зі сприяння християнській єдності, у справах сім'ї, «Справедливість і мир», з масових комунікацій). Розглянемо тепер окремо компетенцію кожної Папської ради.

Папська рада у справах мирян (латинською (лат.) *Pontificium consilium pro laicis*, італійською (італ.) *Pontificio consiglio per i laici*) ставить метою своєї діяльності розвиток і координацію апостольства мирян на всіх рівнях шляхом взаємодії з міжнародними об'єднаннями, національними радами і різними групами мирян, які беруть участь у «Католицькій дії»⁷. Діяльність ради здійснюється на основі відповідних документів II Ватиканського собору і апостольського звернення *Christifideles laici* (1988 р.)⁸.

Перша спроба створення спеціального органу у Римській курії, який відповідав би за координацію руху мирян, відноситься до 1908 р., коли папа Пій X у ході куріальної реформи апостольською конституцією *Sapienti consilio* визначив у компетенції Конгрегації соборів «дисципліну світського духовенства і християнського народу»⁹. Постійно зростаюче значення «Католицької дії» у роки, що передували II Ватиканському собору, стало спонукальним мотивом для більш формального визнання апостольства мирян на самому соборі. Пропозиція про створення окремого секретаріату для мирян як підрозділу Римської курії, що містилась у соборному декреті *Apostolicam actuositatem*, була реалізована шляхом *motu proprio* папи Павла VI *Catholicam Christi Ecclesiam* від 6.01.1967 р. У цьому

документі визначені цілі та структура нового *Consilium de laicis* (Рада у справах мирян), заснованого у порядку експерименту на 5-річний термін. Апостольською конституцією *Regimini Ecclesiae universae* від 15. 08.1967 р. ця рада була включена до складу Римської курії, а *motu proprio Apostolatus regagendi* від 10.12.1976 р.¹⁰ вона була перетворена у Папську раду у справах мирян, створену повністю за моделлю римської конгрегації. Апостольська конституція папи Іоанна Павла II *Pastor bonus* від 28. 06.1988 р., відповідно до якої була проведена остання загальна реформа Римської курії, визначила такі цілі та завдання у діяльності Папської ради у справах мирян: надихати і підтримувати мирян з тим, щоб вони брали участь у житті і місії Церкви у властивий їм спосіб (як в індивідуальному порядку, так і в якості членів різних об'єднань), перш за все з метою здійснення їх особливого служіння – наповнювати земний порядок речей євангельським духом; координувати діяльність міжнародних конгресів і керувати їх роботою тощо. До сфери безпосередньої компетенції Папської ради у справах мирян відносяться розгляд усіх питань, пов'язаних з об'єднаннями мирян, заснування об'єднань міжнародного характеру, а також їх офіційне схвалення і визнання їхніх статутів; однак при цьому зберігається відповідна компетенція Державного секретаріату Ватикану. У тих питаннях, що стосуються третіх орденів мирян, розгляду ради підлягає лише сфера їх апостольської діяльності.

Папська рада зі сприяння християнській єдності (лат. *Pontificium consilium ad unitatem christianorum fovendam*, італ. *Pontificio consiglio per la promozione dell'unita dei cristiani*) сприяє зміцненню єкуменічного духу в Католицькій Церкві згідно з декретом II Ватиканського собору *Unitatis redintegratio*¹¹, а також розвиває діалог і співробітництво з іншими християнськими Церквами і церковними громадами. У ході підготовки II Ватиканського собору поряд з іншими комісіями шляхом *motu proprio* папи Іоанна XXIII *Superno Dei nutu* від 5.06.1960 р. був створений Секретаріат з єдності християн. Під час соборних сесій цей секретаріат (підвищений у 1962 р. до рангу соборної комісії) надавав християнам-некатоликам інформацію про собор, запрошував за дорученням Папи спостерігачів від інших Церков і церковних громад, а також розробляв і представляв на соборі схему з єкуменізму (прийняту у вигляді декрету *Unitatis redintegratio* від 21.11.1964 р.).

По закінченні II Ватиканського собору папа Павло VI *motu proprio Finis Concilio* від 3.01.1966 р. затвердив цей секретаріат як постійне відомство Римської курії. Реформа Римської курії 1967 р. остаточно визначила обов'язки і склад секретаріату, вони були підтверджені папою Іоанном Павлом II в апостольській конституції *Pastor bonus*, якою секретаріат перетворювався з 1.03.1989 р. у Папську раду зі сприяння християнській єдності.

Ця рада піклується правильним витлумаченням єкуменічних принципів і їх практичною реалізацією, сприяє організації національних і міжнародних зустрічей, націлених на досягнення єдності християн, призначає католицьких спостерігачів на міжхристиянські зустрічі та конгреси і запрошує спостерігачів від інших Церков і церковних громад на католицькі заходи. Рада тісно співпрацює з Конгрегацією віровчення і Конгрегацією у справах Східних Церков. При раді також діє заснована 22.10.1974 р. особлива Комісія з релігійних зносин з юдаїзмом.

Папська рада у справах сім'ї (лат. *Pontificium consilium pro familia*, італ. *Pontificio consiglio per la familia*) була заснована шляхом *motu proprio* папи Іоанна Павла II *Familia a Deo institute* від 9.05.1981 р. як наступниця заснованого 11.01.1973 р. Папського комітету у справах сім'ї. До завдань ради входить, перш

за все, пастирське піклування про сім'ї, а також поглиблення і розвиток вчення про сім'ю і його популяризація за допомогою відповідної катехизації.

Рада курує діяльність різних інститутів і об'єднань віруючих, завданням яких є служіння благу сім'ї, при цьому, однак, не втручаючись у сферу компетенції Папської ради у справах мирян.

Папська рада «Справедливість і мир» (лат. *Pontificium consilium de iustitia et pace*, італ. *Pontificio consiglio della giustizia e della pace*) спочатку була заснована папою Павлом VI шляхом *motu proprio* *Catholicam Christi Ecclesiam* від 6.01.1967 р. як Дослідницька комісія «*Iustitia et pax*» («Справедливість і мир») у складі Папської ради у справах мирян. Завдання діяльності комісії – «сприяти, з одного боку, прогресу бідних країн і заохочувати соціальну справедливість між народами, а з іншого боку, допомагати слаборозвиненим країнам працювати самим заради власного розвитку». 14.12.1976 р. шляхом *motu proprio* *Iustitiam et pacem* папа Павло VI перетворив комісію «*Iustitia et pax*» в автономну Папську комісію у структурі Римської курії, а 28.06.1988 р. конституцією *Pastor bonus* папа Іоанн Павло II створив з неї Папську раду «Справедливість і мир».

Завданнями діяльності ради є розвиток соціального вчення Католицької Церкви, збір інформації і результатів досліджень щодо проблем справедливості і миру, прогресу народів і прав людини, турбота про те, щоб серед народів формувалась відповідальність у справі зміцнення миру, насамперед за допомогою Всесвітніх днів миру.

Папська рада «Cor Unum» (лат. *Pontificium consilium «Cor Unum»*, італ. *Pontificio consiglio «Cor Unum»*) була заснована папою Павлом VI (*Amoris officio* від 15.07.1971 р.) з метою розвитку християнської солідарності і прогресу людства. Папська рада «*Cor Unum*» (дослівно «Єдине серце») була затверджена як відомство Римської курії конституцією папи Іоанна Павла II *Pastor bonus* від 28.06.1988 р. Завдання діяльності ради – заохочувати віруючих до свідчення євангельської любові, сприяти ініціативам католицьких організацій, які прагнуть допомагати нужденним народам, а також координувати ці ініціативи.

До складу ради входять 2 автономні структури: заснований 22.02.1984 р. Фонд Іоанна Павла II для пустелі Сахель, який готує фахівців для протидії засусі і розповсюдженню пустель, а також допомагає жертвам засухи; і заснований 13.02.1992 р. Фонд «*Populorum progression*», створений для економічного сприяння розвитку найбідніших сільських громад Латинської Америки.

Папська рада з пастирської роботи серед мігрантів і подорожуючих (лат. *Pontificium consilium de spirituali migrantium atque itinerantium cura*, італ. *Pontificio consiglio della pastorale per i migranti e gli itinerari*) формально утворена Апостольською конституцією папи Іоанна Павла II *Pastor bonus* від 28.06.1988 р., однак напрями її діяльності мають досить довгу історію. Пастирські проблеми, що виникли внаслідок великого потоку біженців і мігрантів після Другої світової війни, спонукали папу Пія XII заснувати у 1952 р. Верховну раду з питань еміграції і Верховну раду «*Apostolatus maris*». У 1958 р. була заснована Верховна рада «*Apostolatus aeris*», а в 1965 р. папа Павло VI заснував Секретаріат «*Apostolatus nomadum*». У 1970 р. усі ці установи були об'єднані папою Павлом VI у Папську комісію з пастирської роботи у сфері міграції і туризму (*motu proprio* від 19.03.1970 р. *Apostolicae caritatis*). Ця комісія займалась питаннями пастирської діяльності серед мігрантів, біженців, моряків, персоналу авіа- і автоперевезень, пасажирів, паломників і туристів. У 1988 р. конституцією *Pastor bonus* комісія була перетворена у Папську раду з пастирської роботи серед мігрантів і

подорожуючих. Рада бере активну участь в організації і проведенні заснованого у 1952 р. за розпорядженням папи Пія XII Всесвітнього тижня мігрантів і біженців. Рішенням папи Бенедикта XVI від 11.03.2006 р. керівництво Папською радою з пастирської роботи серед мігрантів і подорожуючих було передано президенту Папської ради «Справедливість і мир».

Папська рада з пастирства для працівників охорони здоров'я (лат. Pontificium consilium pro valetudinis administris, італ. Pontificio consiglio della pastorale per gli operatori sanitari) діє у такому статусі з 1988 р. До цього, зокрема у 1985 р., папа Іоанн Павло II *motu proprio Dolentium hominum* заснував у складі Папської ради у справах мирян Комісію з пастирства для працівників охорони здоров'я, метою діяльності якої були визначені заохочення і розвиток ініціатив міжнародних католицьких організацій; поглиблення і популяризація вчення і підходів Католицької Церкви до питань здоров'я для їх подальшого вкорінення у медичній практиці тощо. У 1988 р. конституцією папи Іоанна Павла II *Pastor bonus* комісія була перетворена у Папську раду з пастирства для працівників охорони здоров'я.

Папська рада з тлумачення законодавчих текстів (лат. Pontificium consilium de legume textibus, італ. Pontificio consiglio per l'interpretazione dei testi legislativi) діє у такому статусі з 1988 р. і також має свою передісторію. *Motu proprio Cum iuris canonici* папа Бенедикт XV заснував у 1917 р. особливу Комісію з тлумачення Кодексу канонічного права, яка була скасована зі створення папою Іоанном XXIII у 1963 р. Папської комісії з перегляду Кодексу канонічного права (ККП) 1917 р. Після II Ватиканського собору ця комісія відповідала за автентичне тлумачення соборних документів і проводила роботу з перегляду ККП 1917 р. у світлі післясоборного богослов'я і законодавства. Після затвердження ККП 1983 р. папа Іоанн Павло II *motu proprio* від 2.01. 1984 р. *Recognito iuris canonici Codice* створив нову Папську комісію з автентичного тлумачення ККП. У 1988 р. конституцією *Pastor bonus* ця комісія була перетворена в Папську раду з тлумачення законодавчих текстів.

Крім первісної функції давати автентичне тлумачення універсальних законів Церкви, підтверджене авторитетом Папи, ця рада повинна була надавати допомогу іншим відомствам Римської курії, щоб декрети та інструкції, що публікуються ними, не тільки відповідали чинним юридичним нормам, але й були складені в зрозумілій і коректній юридичній формі. Після прийняття у 1990 р. Кодексу канонів Східних Церков рада отримала виключну компетенцію автентичного тлумачення цього кодексу, а також загальних законів для всіх Східних Церков.

Папська рада з міжрелігійного діалогу (лат. Pontificium consilium pro dialogo inter religiones, італ. Pontificio consiglio per il dialogo interreligioso) являється історичною спадкоємницею Секретаріату для нехристиян, заснованого папою Павлом VI на основі бреве *Progrediente Concilio* від 19.05.1964 р. Програмним документом у першій фазі діяльності секретаріату стала енцикліка Павла VI *Ecclesiam suam* від 6.08.1964 р. Юридичні функції і структура секретаріату були визначені в конституції *Regimini Ecclesiae universae* від 15. 08.1967 р.

Секретаріат був перетворений у Папську раду з міжрелігійного діалогу у ході загальної реформи Римської курії відповідно до конституції папи Іоанна Павла II *Pastor bonus* від 28.06.1988 р. Завдання діяльності ради – координувати відносини з представниками інших релігій і розвивати з ними діалог.

У виконанні своїх функцій рада покликана діяти у співпраці з Конгрегацією віровчення, якщо цього вимагає специфіка питань, що розглядаються, а також, у

разі потреби, з Конгрегацією у справах Східних Церков і Конгрегацією з євангелізації народів. З компетенції ради вилучені питання релігійних відносин з євреями, оскільки цими проблемами займається спеціальна комісія при Папській раді зі сприяння християнській єдності.

При Папській раді з міжрелігійного діалогу була заснована 22.10.1974 р. Комісія з релігійних відносин з мусульманами. З метою «заохочення більш інтенсивного діалогу між людьми культури та послідовниками різних релігій» керівництво Папською радою з міжрелігійного діалогу було передано 11.03.2006 р. папою Бенедиктом XVI президенту Папської ради з культури.

Папська рада з культури (лат. Pontificium consilium de cultura, італ. Pontificio consiglio della cultura) була утворена як самостійний орган у 1982 р. папою Іоанном Павлом II, а шляхом *motu proprio* від 25.03.1993 р. *Inde a pontificatus nostri initio* було проведено злиття цієї ради з заснованою у 1965 р. Папською радою з діалогу з невіруючими. Внаслідок цієї реформи у раді утворено 2 секції: «Віра і культура» і «Діалог з культурами», напрям роботи яких в цілому продовжує діяльність двох об'єднаних відомств.

Секція «Віра і культура», зважаючи на заклик пастирської конституції *Gaudium et spes* (п.53-62)¹², у своїй діяльності ставить своїм завданням розвивати на всіх рівнях діалог між сучасними культурами і християнством, сприяти координації діяльності Святого Престолу, місцевих Церков і католицьких організацій в галузі культури, особливо у контактах з міжнародними організаціями, наприклад, з ЮНЕСКО і Радою Європи.

Секція «Діалог з культурами», виходячи із загальної пастирської турботи Церкви про тих, хто не вірить у Бога і не сповідує жодної релігії, сприяє подальшому вивченню атеїзму і релігійного індивідуалізму з метою виявлення наслідків таких явищ для християнства і визначення відповідних пастирських завдань; піклується про встановлення діалогу з атеїстами і невіруючими у тих випадках, коли вони виявляють справжню відкритість до співробітництва.

Папська рада з масових комунікацій (лат. Pontificium consilium de communicationibus socialibus, італ. Pontificio consiglio delle comunicazioni sociali) походить від заснованої папою Пієм XII у 1948 р. Папської комісії з вивчення і церковної оцінки фільмів на релігійні і моральні сюжети (потім – Папська комісія з релігійних і дидактичних фільмів). У 1952 р. вона була перетворена в Комісію з кінематографу, а в 1954 р. з розширенням її повноважень – у Папську комісію з кінематографу, радіо і телебачення. Після оприлюднення декрету II Ватиканського собору *Inter mirifica*¹³ ця комісія була уповноважена здійснювати на практиці вказівки і норми, викладені у соборному декреті, а опублікована нею у 1971 р. пастирська інструкція *Communio et progressio* стала програмним документом для діяльності католицьких засобів масової комунікації.

У 1964 р. папа Павло VI *motu proprio* від 11.04.1964 р. *In fructibus multis* розширив сферу діяльності цієї комісії також на періодичну пресу і перейменував її у Папську комісію з масових комунікацій. У ході загальної реформи Римської курії 28.06.1988 р. комісія була перетворена в Папську раду з масових комунікацій. Цілі діяльності ради – своєчасно ініціювати і розвивати діяльність католиків у різних сферах масової комунікації; докладати зусиль для того, щоб періодичні видання, кінофільми, радіо і телепередачі мали гуманістичний і християнський дух; слідкувати, щоб католицькі періодичні видання, публікації, радіо- і телепрограми по-справжньому відповідали своєму призначенню, розповсюджували насамперед вчення Церкви, передавали у достовірній і коректній формі новини релігійного змісту¹⁴.

Таким чином, діяльність Папських рад як особливих відомств Римської курії націлена на виконання поставленим перед ними Римським Папою різноманітних пріоритетних завдань церковного характеру і надання відповідної допомоги у служінні Римського Понтифіка.

1. *Кодекс канонического права* [пер. с латинського А.Н. Ковалю]. – М.: Институт философии, теологии и истории св.. Фомы, 2007. – С. 169. 2. Там само. – С. 156-158. 3. *Юркович И.* Каноническое право о народе Божиим и о браке / Юркович И. – М.: «Истина и Жизнь», 2000. – С. 81-88. 4. *La Curia Romana nella Costituzione apostolica «Pastor Bonus»* / A cura di P.A. Bonnet e C. Gullo. Citta del Vaticano. – 1990. 5. *Storia del Concilio Vaticano II* // Diretta da G. Alberigo. Bologna, 1995-99. 4 vol. 6. *Tutti i principali documenti: Latino-italiano.* Citta del Vaticano. – 2002. 7. *Preziosi E.* Obbedienti in piedi: La vicenda dell’Azione Cattolica in Italia / *Preziosi E.* – Torino, 1996. 8. *Christifideles laici: О призвании миссии мирян в Церкви и мире.* – М., 1998. 9. *Encyclopedia dei Papi.* Roma, 2000. 3 vol. – P.593-608. 10. *L’Ottavario per l’unita dei cristiani: Documenti e discorsi (1955-1978).* – Brescia, 1998. 11. *Декрет об экуменизме (Unitatis redintegratio)* // Документи II Ватиканского Собора. – Paoline, 2004. – С. 170–191. 12. *Пастырская Конституция о Церкви в современном мире (Gaudium et spes)* // Документи II Ватиканского Собора. – Paoline, 2004. – С. 506-517. 13. *Декрет о средствах массовой коммуникации (Inter mirifica)* // Документи II Ватиканского Собора. – Paoline, 2004. – С. 61-72. 14. *Del Re N.* Mondo Vaticano, Citta del Vaticano. –1995. – P. 373-391.

УДК: 341.456; 341.232

В. Г. ПЯДИШЕВ

ВДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ЦИВІЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ООН ІЗ ГУМАНІТАРНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ В ЗОНАХ ЛОКАЛЬНИХ ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ

Стаття присвячується питанням підвищення ефективності діяльності цивільної поліції ООН у складі міжнародних операцій з підтримання миру шляхом вдосконалення взаємодії з гуманітарними організаціями. На підставі особистого досвіду і дослідження публікацій уточнені інтереси і проблеми цивільної поліції ООН при взаємодії з гуманітарними організаціями. Встановлено інтереси гуманітарних організацій і небезпеки для них при взаємодії з цивільною поліцією ООН. На підставі зазначеного вперше визначено мету взаємодії для обох партнерів. З урахуванням виявлених проблем і небезпек на шляху досягнення поставлених цілей вперше визначено конкретні завдання щодо підвищення ефективності та безпеки зазначеної взаємодії. Також визначено міжнародно-правові заходи, які слід вжити для втілення в життя зазначеної ефективної і безпечної взаємодії цивільної поліції ООН і гуманітарних організацій.

Пядышев В.Г. Совершенствование взаимодействия гражданской полиции ООН с гуманитарными организациями в зонах локальных вооруженных конфликтов: международно-правовые и организационные аспекты

Статья посвящается вопросам повышения эффективности деятельности гражданской полиции ООН в составе международных операций по поддержанию мира, пу-

© ПЯДИШЕВ Володимир Георгійович – кандидат технічних наук, доцент, магістр права, доцент Одеського державного університету внутрішніх справ, полковник міліції